

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פרשת נשא ■ ב' סיון תשע"ד 77

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: רס"ו-ר"ג			
לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חז"ל
שבת	ב'	ק"ז	קל"ה
ראשון	ב'	ק"ח	קל"ו
שני	ד'	ק"ח	קל"ז
שלישי	ה'	ק"ט	קל"ח
רביעי	ו'	ק"ט	קל"ט
חמישי	ז'	ק"כ	ק"מ
שישי	ח'	ק"כ	קמ"א

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל ערב ג'

א. הירידה היא תכלית העליה כמובא. ולכאורה הדבר תמוה ואינו מובן מדוע על ידי הירידה דקא יזכה לעליה!?

פי עקר מה שבא האדם לעולם הזה הוא בשביל הרצון, על כן כשיורד ונופל, חס ושלום, לאיזה תאנה או עברה, חס ושלום, ואזי נתרחק יותר ויותר. ואז אם זוכה אחר כך להזכיר את עצמו ולשוב בתשובה לה' יתברך, אזי אחר כך בנדאי מתגבר הרצון יותר ויותר מחמת שידוע בעצמו גדל רחוקו מה' יתברך על ידי רבוי עוונותיו על כן בנדאי רצונו חזק ותקוה ואמיץ מאד מאד לה' יתברך בלי שעור וערך ועל כן יכול לזכות על ידי זה דקא למעלה יתרה, כי במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד, כי הם זוכין לרצון חזק יותר מחמת שנתרחקו יותר! (ג - ד)

"באמת פשיש להאדם ירידה קדם העליה הוא אז בספנה עצומה, פי הרבה נשקעו בירידתם רחמנא לצלן כמובא בספרים, פי אף על פי שעל ידי הירידה וההתרחקות מתגבר הרצון ביותר, הינו אם יזכה לזכור את מעלתו ולבלי לשכח לכסף ברצון חזק תמיד לה' יתברך, אבל יכול להיות, חס ושלום, שעל ידי שיירד ונתרחק ישפח, חס ושלום, את ה' יתברך ויפל, חס ושלום, לרצונות דסטרא אחרא שהם תאוות עולם הזה. עד שיוכל לשכח את הרצון דקדושה לגמרי ועל כן באמת בודאי אשרי מי שלא חטא."

ב. אי אפשר לבאר בכתב עצם מעלת הרצון והפסופין דקדושה <<<<

מעלת הלימוד

ועל כן צריכין לזהר מאד שלא לקבל היראה והמוסר לרעה חס ושלום רק לטובה שמעצם היראה יחזק את עצמו לקיים דברי רבנו זכרוננו לברכה שהזהירנו להאמין בחסדו וטובו יתברך שאינו נפסק לעולם ולחזק את עצמו בכל עת מחדש בכל מה שיוכל, כמבאר בדברינו כמה שיחות קדושות ונוראות בענין זה, פוק עין, ותשפח, אשכיד אם תאחו ברהם.

(ליקוטי הלכות יו"ד - בכור בהמה טהורה ד)

תורה רט"ו - כ"ד מיני סדיונות

מלחמה בפעור

רבים אין מספר. ויותר מזה הרבה לדבר עמנו, כי אם האדם הוא כמו שהוא כל זמן שאינו מייאש עצמו ומתגבר ברצונות טובים להשם יתברך ותורתו וכו', על ידי זה מוסיף כח יותר להצדיקי האמת שעוסקים תמיד להמשיך מצח הרצון, שעל ידי זה מעלים משמד לרצון וכו'... וצריך להיות חזק בזה מאד מאד בלי שעור וערך ואז סוף כל סוף יזכה בודאי שיהיה נמתק הכל על ידי כח הצדיק שעוסק בפדיון הכולל הנ"ל, ואז יתהפך הכל לטובה כי שם נתקו הכל."

המלחמה

מלחמת הסטרא אחרא חזקה ונוראה כל כך, עד שאלמלא מלחמתם של משה רבינו והצדיקים שבכל דור שהם בבחינת משה, המוסרים את נפשם על מנת לעלות את כולם לרצון, לא היה באפשר לנצח את היצר הרע.

"ובזה תלוי כל קדשת איש הישראלי!!! כי כל ישראל פולטים במשה שהוא בחינת הצדיק האמת שבכל דור שהוא פלול מנשמות ישראל, כי אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא. ובכל אחד ואחד מישראל יש בו בחינת נקדה טובה שהיא בחינת משה, שמשה רבנו מלבש אצל כל אחד ואחד מישראל בכל אבר ואבר וכו'. וזאת הנקדה בחינת משה שמלבש אצל כל אחד ואחד היא עומדת בין שמד לרצון שהוא בין הסטרא אחרא והקדושה, ועל ידי זה כל כחו להתגבר לצאת בכל פעם מרע לטוב שהוא בחינת משמד לרצון.

ועל כן באמת כל עקר קדשת איש הישראלי הוא על ידי התקרבותו לצדיקי אמת שהם בחינת משה שהוא פלול מכל

"כל זמן שיש עפוי"ם בעולם חרון אף בעולם. וכשממתיקין הדין והחרון אף, נמתק העפוי"ם ונעשין גרים.

וזה הנה עבודת משה רבנו, עליו השלום, כל מי חניו, וגם לאחר מותו, כי השתדל לקרב הערב רב כדי לעשות גרים, וגם במותו נקבר מול בית פעור, כדי להמתיק העפוי"ם כדי שיהיו נעשין גרים... כי כל עבודת משה, להמתיק החרון אף של העפוי"ם לרצון, ועל כן משה עומד בין שמד לרצון, כי מספר משה [345] הוא ממצע, בין מספר שמד [443] למספר רצון [346]. כי הוא עומד תמיד להמתיק השמד להפכה לרצון פנ"ל."

עבודת הצדיק

מובחר הבריאה... משה רבינו עליו השלום ראש לנביאים, רבן של כל עם-ישראל. עיקר עבודתו בחייו ולאחר פטירתו הוא רק איך להכניע את השמד, את החרון-אף הנמשך מהעכו"ם. ולהפוך את הכל לרצון... רצון מוחלט של ביטול להשם יתברך, עד יתגלה שם השם בעולם, ויעבדו כל באי עולם את השם יתברך שכם אחד.

גם עלינו מוטלת החובה לעזור לצדיק לגלות את הרצון, וזה על-ידי הרצונות והכיסופים הטובים שלנו.

"השאר שבעסה הפך הרצון העליון, ואי אפשר להמתיקו ולבטלו כי אם על ידי הארת מצח הרצון. ועל כן באמת הזהיר אדוננו, מורנו ורבנו זכרוננו לברכה מאד מאד שיהיה האדם להתגבר עצמו מאד שיהיה לו תמיד רצונות טובים וכסופין חזקים להשם יתברך, כי העקר הוא הרצון וכו', וכמבאר בדברינו במקומות

המשך מעמ' קודם
ת"ר ט"ו

ישראל ועומד בין שְׂמֵד לְרֵצוֹן
להעלות הנפשות מרע לטוב
משְׂמֵד לְרֵצוֹן. פי בודאי האדם בעצמו אין בו
כח לזה, כי זה ידוע שכל אדם הוא בסכנה
גדולה בכל עת כמו שאמרו רבותינו זכרונם
לברכה יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום
ואלמלא הקדוש ברוך הוא עזרו וכו'. ועקר
העזר והסיוע דלעלא הוא על ידי הצדיק האמת
שהוא בחינת 'צדיק מושל ביראת אלקים'...
על פן האמת בכל דור ודור עקר הצדיקים
והיזרים שבכל דור הם אותן שנתקרבו
ונקראו על שם הצדיק האמת שבדור, כי עקר
הכח להנצל בכל עת ממה שצריך להנצל הוא
רק על ידי הצדיק בחינת משה שעומד בין
שְׂמֵד לְרֵצוֹן.²

רצון
כשזוכים לרצון, לאור שמה רבינו מגלה
בעולם. אזי האדם זוכה לביטול מוחלט לה',
הוא מפסיק להאמין בטבע ובגשמיות ומתחיל
להיות מחובר רק לרצון האלוהי.

האור הגדול והקדוש הזה יורד ומתגלה במיוחד
בחג השבועות.

"ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זהמתו.
ועל פן כל המקבל עליו על תורה מעבירין ממנו
על מלכות ועל דרך ארץ, כי צריכין לקיים הוי
ממעט בעסק ועסק בתורה, כי כל הפרנסה
ממנו יתברך לבד, וזה זוכין על ידי בחינת
שבועות שהיא קבלת התורה שאז נמשך
על רצון הנ"ל, שעל ידי זה נמתקו הדינים
בשלמות עד שנתהפך הדין לרחמים עד שנוכל
הטבע בהשגחה שזהו בחינת שגמתק בחינת
החמץ בשלמות, ועל פן אז מביאין חמץ דיקא
לקרבן, כי נמתק הדין כל כך על ידי פדיון
העליון הנ"ל עד שמאמינים בהאמת שגם
הטבע בעצמה שהוא העסק במשא ומתן הוא
רק השגחתו יתברך.³

מול בית פעור

זו הסיבה שמה רבינו ע"ה נקבר בחוף לארץ,
אל מול בית פעור - דווקא שם מול מקום
הסטרא אחרא.

כי משה רבינו נשאר שם בכדי להלחם ולהכניע
את הסטרא אחרא, את השמד ולגלות את
הרצון. ולולא זה, לא היו ישראל יכולים לצאת
מהגלות חלילה.

"ועיין גם בזוהר פרשת תצא (דף ר"פ) מענין
סוד קבורת משה בחוף לארץ: "בארץ ציה ועיף
בלי מים וכו', דהא אנת תועלת גדול לישראל
בקבורתך, אי לא הוית קבור בחוף לארץ לא
הוה ישראל נפקין מן גלותא, ובגינד אתמר
'והוא מחולל מפשעינו' - איתעבידת חול בגין
חובה ופשע דישראל בקבורה דילך וכו', והאי
איהו 'ובחבורתו נרפא לנו' - בחבורא דאתחביר
עמנא בגלותא נרפא לנו וכו'.⁴

שמעתי בשמו על מאמר
רבתינו זכרונם לברכה
שאמר רבי יוחנן בן זכאי ולא
עוד אלא שיש שני דרכים לפני
אחד לגן עדן ואחד לגיהנם ואיני
יודע באיזה דרך מוליכין אותי,
שאמר וכי שף שרבו יוחנן בן זכאי
יהיה מספק בזה אם יוליכו אותו
לגיהנם?

אך הצדיק הגדול מוליכין אותו
אחר מותו דרך הגיהנם כדי
להעלות משם נשמות פדוע. נמצא
שהצדיק הגדול הוא עובד את ה' גם
אחר מותו כי הוא עוסק גם אחר
מותו להעלות נשמות הנפולות
מהמקומות שנפלו לשם ולהחזירם
לשם יתברך. וזהו: "ויהי אחרי
מות משה עבד ה' שגם אחרי מות
משה היה עובד ה' כי משה עובד ה'
גם עתה אחרי מותו, כי הוא עוסק
להעלות נשמות הנפולות לשם
יתברך. ועין בלקוטי א' סימן רט"ו
שם מבאר גם פן שמשה גם עתה
לאחר מותו הוא עוסק להעלות
ולתקן נפשות להחזירם בתשובה
ולעשות גרים.

וזה שהיה רבו יוחנן בן זכאי מתירא
ומסתפק אם יוליכו אותו בגן עדן
או בגיהנם כי היה חושש שיוליכו
אותו דרך הגיהנם בשביל להעלות
נשמות פדוע. (אמר המעתיק עין
בהרי"ף לעין יעקב מפרש גם פן
באפן זה) כל זה שמעתי בשמו, אך
בענין רבו יוחנן בן זכאי נסתפקו
השומעים בפרושו על פי ההקדמה
הנ"ל אם הכנה שרבו יוחנן בן
זכאי היה בוכה פן יוליכו אותו דרך
הגן עדן מחמת שאינו גדול במעלה
כל כך שיוכל לילך לגיהנם להעלות
משם נשמות, נמצא שהפרוש הוא
בהפך מפרוש הפשוט, או שהפרוש
כפשוטו שהיה מתירא שלא יוליכו
אותו לגיהנם הנינו בשביל להעלות
נשמות פדוע ואף על פי כן היה
מתירא מאד ובוכה על זה, כי אף
על פי שהיה צדיק גדול אף על פי כן
היא עבודה גדולה להצדיק ויגיעה
גדולה ופחד גדול כשצריך לילך
לגיהנם בשביל להעלות נשמות,
וכמוכן קצת בספרים.

(חיי מוהרי"ן - תרי"ב)

>>> כפי מה שהבנו מדברי רבינו
הקדוש זכרונם לברכה, כפי מה
שזכינו לשמע מפיו הקדוש בעצמו,
כי בכתב אי אפשר לבאר אפלו קצה
אפלו חלק מאלף. וכבר גלה כמה
וכמה תורות גבוהות על זה אשר
נדפסו כבר, אבל יותר מזה הבנו
מפיו הקדוש ומתנועותיו הקדושים
ורמיזותיו הנפלאים בעת שדבר
מזה כמה וכמה פעמים. וצריך כל
אדם כפי מה שהוא להרגיל עצמו
מאד בזה לכסף ולהשתוקק תמיד
לה' יתברך ברצון חזק ותקיף ודבר
זה יכול בודאי כל אדם לקיים אפלו
הפחות שבפחותים ואי אפשר
לקלקל ולסתור עצה הזאת בשום
אפן מי שירצה לקימה. (ג - ה)

**"בשלמא כל הדברים והעצות
שבועולם יכול הבעל דבר להתגבר
לבלי להניח את האדם לעשותם,
אבל רצון לבד זה אי אפשר לסתור
בשום אפן כי יהיה אידו שיהיה,
אף על פי כן אני רוצה לשוב לה'
יתברך ברצון חזק."**

ג. שקולה מצות צדקה כנגד כל
התורה וכל מקום שנזכר מצוה סתם
היא מצות צדקה כמובא. (ג - יא)
"עקר הצדקה הוא הרצון טוב,
להפך הרגו והאכזריות לרצון. ועל פן
צריך לתן צדקה ברצון טוב בלי שום
רע הלב כדי לבטל הרגו ולהמשיך
הרצון שזהו עקר הצדקה."

ד. באמת אמרו רבותינו זכרונם
לברכה, הרחק מן הערבנות. כי אף
על פי שהוא מצוה גדולה להלות
לעני ואם פן גם זה הערב בודאי
עושה מצוה, כי על דור הלוח המלוח
להלונה, אבל אף על פי כן הוא
צריך להתרחק מזה בכל האפשר,
כי מי יודע אם זמלט מהפסד, כי
זה שבא לידי כך עד שצריך ללות
ולהיות בעל חוב קשה מאד שיזכה
לפרע כראוי. (ג - יב)

ה. מי שמחזיק תלמיד חכם
נחשב כאלו הקריב כל הסרבות,
כי אכילת הצדיק גדול יותר
מסרבות. (ג - כה)

ו. עקר הבכיה של ישראל צריכה
להיות כמו תינוק הבוכה מגדל
הגעגועים שיש לו לאביו כמו
שמעתי מרבינו ז"ל. (ג - כט)

ותעורר רחמיך הגדולים וחסדיך המרובים, ותשבר ותמגר ותכניע ותעקור ותבטל כל הכפירות מכל העולם כולו, ובפרט
מכל עמך בית ישראל בכל מקום שהם. וברחמיך הרבים תעורר ותמשיך את רצון בעולם תמיד, ותהפוך השמד לרצון, בכח
וזכות משה שהוא עומד בין שמד לרצון, אשר מסר נפשו כל ימי חייו לעשות גרים להוציאם משמד וכפירות ולהעלותם
ולקשרם לרצון העליון, וגם עתה אחר הסתלקותו, עדין הוא עומד ומתפלל על כל הנדחים והרחוקים מאמונתך, לגיירם
ולקרנם אליך, ולבטל כל המינות והכפירות מן העולם, ולהעלות משמד לרצון, ולעשות גרים ובעלי תשובה הרבה בעולם
(לקוטי תפילות ח"א - ק"ד - על התורה)

לעשות
מתורות
תפילות

"אמר המחבר, אי לאו דמסתפינא הוי אמינא, שבזה רימז רבינו זצ"ל לענין הסתלקותו באומין, שהיה לו בענין זה סודות נפלאים מאד. ומעט מן המעט אשר נשמע ממנו בענין זה הוא, מפני שהיה שם קדושת ה' הרבה מאד על ידי הקדושים שנהרגו שם הרבה אלפים נפשות על קידוש ה' (בגזרת שמד רחמנא ליצלן, ונשמתם עלה לרצון לפני ה' כידוע).

ואמר רבינו ז"ל על הקלי עולם שהיו שכיחים אז בימיו ז"ל באומן, שהם מבחינת סוספיתא דדהבא ועל כן הם אפיקורסים וכו', אך גם שם יש איזה טוב וכו', ועל כן היה לו ז"ל עסק עמהם קצת, והם גם נמשכו אחרי רבינו ז"ל באהבה גדולה מאוד. וקצת מהם אמרו בפירוש, שאלמלא לא נפטר רבינו ז"ל כל כך במהרה אחר התחלת ישיבתו באומן, בוודאי גם הם היו נעשים בעלי תשובה באמת."

רבינו הקדוש אף-על-פי שרצה להיקבר בארץ-ישראל, בכל זאת הוא מסר את נפשו ונקבר באומן בכדי להכניע את הסטרא אחרא.

"מצאו פעם קמיע שנתן רבי נפתלי כ"ץ זצ"ל נגד איזה רוח שנתלבש באיש אחד, והיה כתוב בו "לך אל אומין פלך קיוב אל יער גרעקוב כי שם מקומך". (וראה בחיי מוהר"ן מה שאמר רבינו שעיר אומין הוא בבחינת קצה הקדושה בבחינת 'עיר קצה גבולך')"

"שְׁהוּטָב בְּעֵינָיו לְשֹׁכֵב בְּאוּמִין מְחַמֵּת שְׁהִיָּה שֶׁם קְדוּשַׁת הַשֵּׁם הַרְבֵּה מְאֹד מְפַרְסֵם. גַּם עֶקֶר הַסְּתַלְקוּתוֹ מִחַמַּת הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּהְרָגוּ שָׁם פְּאֶשֶׁר הִבְנִינוּ מִדְּבָרָיו שֶׁסִּפֵּר בְּאוּמִין שְׁיֵשׁ שָׁם רַבּוֹת וְנִשְׁמוֹת שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהַעֲלוֹתָן... גַּם בְּלִילָה שֶׁלְאַחֲרָיו סִפֵּר גַּם כֵּן מַעֲנִין זֶה וְאָמַר שֶׁפָּמָה מִשְׁפָּטִים וְכִמְהָ קְדוּשִׁים וְכוּ' הָיוּ בְּכָאן. וְאָמַר מֵה לְכֶם לְדָאג מֵאַחַר שֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ לְפָנֶיכֶם, אֵלּוּ אֲנִישִׁים מֵאַנְשֵׁינוּ שְׁמַתוּ

מְקַדְּם הָיָה לָהֶם חֲשָׁשׁ, אֲבָל אַתֶּם מֵאַחַר שֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ לְפָנֶיכֶם אֵין לְכֶם לְחוּשׁ פְּלָל. וְמָה אִם הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁלֹּא הִפְּרִירוּ אוֹתִי פְּלָל הֵם מְצַפִּים עַל תְּקוּנָם שְׁלִי, מִכָּל שָׁכֵן אַתֶּם."

1. ליקוטי הלכות או"ח - ברכת השחר הי' - כ"ב.
2. שם ס"ק ג'. 3. שם ס"ק י"ב. 4. פרפראות לחכמה על התורה. 5. שיח שרפי קודש ג - תקצ"ח. 6. חיי מוהר"ן - קצ"א.

עיון אחר
מתורה דס"ז

שמונה-עשרה

בכוחם של ח"י (18) הברכות, חוץ מברכת המינים, שיש בתפילת שמונה-עשרה מבטלים את הטבע, הנקראת בפי האפיקורסים אם כל "חיי". ומכניעים ומבטלים את המינים והאפיקורסים.

שרפי-מעלה

**סיפורים ושיחות
מפי חסידי ברסלב**

המשך משבוע שעבר-

וכשמוע המלך את כל הנעשה ואת כל גבורותיו של המלך הקטן הזה בערה בו חמתו מאוד, ואמר: "האם במלך קטן כזה לא תתנקם נפשי על המרדו בי ועל כל חיילותי שהשמיד?" וקיבץ תיכף כל החיילות, וכל גיבורי המלחמה עם כל כלי זיין, שלישים על כולה, עם ראש המלחמה עליהם, וצווה עליהם 'שאל יחמלו ולא יחוננו נער וזקן, כי- אם השמד תשמידון אותם מנער ועד זקן טף ונשים, ואת כל טירותם ועריהם תשרפון באש, למען תנקמו מהם את כל חיילותי שהשמידום', וכן עשו.

ויצאו שרי המלחמה עם כל חיילותיהם הרבים וכל הגיבורים ואנשי המלחמה בסוסים ורכב ופרשים והולכי רגל עם כל כלי זיין, וילחמו עם המלך הקטן. ויעברו כמה וכמה שנים ולא עשו שום נצחון, רק אדרבא המלך הקטן הולך וכובשם והורג מהם לאלפים ולרבבות ואין מציל. וכראותם את כל זאת, כתבו להמלך את כל הנעשה עמהם.

וכשמוע המלך את כל זאת ותבער בו חמתו מאוד ויאמר: "הלא בושח וחרפה וכלימה הוא מלפני, כי מלך קטן כזה יכבוש מלך גדול ואדיר וחזק כמוני, ועל-כן אני אחגור כל כוחי וגבורתי, ואקבץ את כל חיילי לא ישאר אחד בביתו, אין נקי מזה מלילך במלחמה, ואני אנקום את נקמותי, ואני בידי אלו אתפוש חיים את המלך הקטן הזה ואשמיד את כל אנשיו מנער ועד זקן טף ונשים בלי חמלה ובלי רחמים וכו'". וכן עשה, ויתן כרוז ופקודה מטעם המלך להיות כולם מוכנים למלחמה מנער ועד זקן אין נקי.

ויצאו כולם למלחמה ומלכם בראשם, והוא מאמיץ בדעתו רק לתפוש המלך הקטן בידיו, אבל לא כאשר דימה כן היה, רק להיפך ממש... כי המלך הקטן גבר גם במלחמה הזאת והרג הרבה מאוד מחיילותיו, ותפש את המלך הגדול חיים בידיו ופשט ממנו נזרו ובגדי מלכותו ולבשו אותו בגדי הסחבות הבלויים ונתנו אותו בתוך בית הסוהר בחדר אפל וחושך בתחתית הארץ, ורק חלון קטן אחד למעלה.

והוא רעב וצמא, אסיר בזיקים. והמלך הקטן הנ"ל כבש כל המדינות של המלך הגדול, וישב על כסאו ולבש בגדי מלכותו ונזרו וכו'.

והמלך הגדול הנ"ל יושב בצרה וצוקה בחדר האפל הנ"ל, ויתגבר מאוד עד שזכה לקפוץ על החלון ולהביט מעט החוצה, וראה והנה הגור אריה הולך בחוץ, וזעק אחריו "לייבלי שלי עזור לי מצרה הזאת וקח אותי חוצה מחצר מוות הזאת".

והשיב לו הגור אריה: "לא לחינם באת לזה, מדוע גזרת גירוש וכליון על אחי בחינם וכמה שבקשתיך ולא הועיל? ועתה אם אקח אותך מפה ואביא אותך לפלטיין שלך ואשב אותך על כסאך, האם תבטל גזרתך?"

והשיב לו המלך: "מה אתה מדבר דברי שטות כזה? הלוואי תקח אותי מפהוואהיה עבדך כל הימים!"

והשיב לו הגור אריה: "אני אקיים כמו שאמרתי כי אקח אותך והביאך לפלטיין שלך וכו' וכו' כנ"ל, רק תתן לי את המפתח של התיבה שלך אשר שם מונח הגזירה על היהודים ואקרע אותם."

וכן עשה ונתן לו המפתח ולקח את כתב הגזירה וקרעם. ואחר כך לקח את המלך והביאו לפלטיין שלו והושיבו על כסאו ולבשו את נזרו.

השקפה

ו' בתחילת ההתקרבות מראים אור גדול כדי שידע האדם לאיזה דבר להשתוקק, אבל אחר כך נוטלים ממנו זאת בכדי שילך לבד, כמו תינוק שבתחילה מוליכים אותו ביד ואחר כך עוזבים לו ללכת לבד.

(ר' שמואל טוקצינסקי, מה ששמע מר' שמואל הורביץ ז"ל.)

סיפור הסתלקות הבעל שם טוב הק' זי"ע

לכבוד יארצייט הבעש"ט החל בשבועות.

הסתלקות הבעש"ט הייתה ביום א' דשבועות. בפסח שקודם זה היה הרב ר' פנחס מקוריץ אצל הבעש"ט, ונחלש מעט, ומפני זה בערב יום טוב האחרון של פסח היה שקלא וטריא אצלו אם לילך למקווה או לא, והסכימה דעתו שלא לילך. וביום ז' של פסח בתפילה ראה איך שנגזר על הבעש"ט שישתלק בקרוב, מפני התעצמותו מאוד נגד כת ש"ץ - כמבואר לעיל במעשה יום הכיפורים - שרצו לשרוף הש"ס.

התחיל הרב ר' פנחס להתעצם בתפילה, ולא הועיל. נתעצב מאוד על שלא הלך למקווה, כי אילו ראה דבר זה במקווה לדעתו היה מועיל לזה. אחר התפילה שאל הבעש"ט אותו אם הלך אתמול למקווה, ואמר: - לא. - אמר הבעש"ט: - כבר נעשה מעשה, ואין אחר מעשה כלום. -

אחר הפסח היה לבעש"ט חולי השלשול, ועם כל זה היה מתחזק מעט להתפלל לפני התיבה. ואותן התלמידים שהיו מוחזקים שיתעצמו בתפילה לא הודיעם כלום, ושלא אותם למקומות אחרים. והרב ר' פנחס לא נסע לביתו.

בליל שבועות נאספו אנשי סגולתו להיות ערים כל הלילה לתיקון האר"י ז"ל, ואמר לפניו דברי תורה על עניני הסדר ועניני מתן תורה. בבוקר שלח לקרוא לאנשי סגולתו שיתאספו כולם. וצווה לר' ליב קיסלר ועוד אחד, שכחתי שמו, שיתעסקו בקבורתו. למד אותם על גופו: על כל אבר הראה להם סימנים איך נפשו נשאלת ונפטרת מאבר זה, אחר כך מאבר אחר, כדי שיבינו על החולים, כי הם היו מאנשי חברה קדישא. אחר כך צווה שיכניסו מנין להתפלל עמו. צווה שיתנו לו הסידור, ואמר: - אשתעי עוד מעט עם השם יתברך. - לאחר התפילה הלך ר' נחמן מהורדיניקה לבית המדרש להתפלל עבורו. אמר הבעש"ט: - לחינם הוא מרעיש. אם היה יכול ליכנס בפתח זה שהייתי רגיל ליכנס היה פועל בתפילתו. -

באותה שעה נכנסה אצלו נשמת מת אחד לתקן אותו. גער בו ואמר: - שמונים שנה אתה נע ונד, ולא שמעת עד היום שאני בעולם! צא, רשע! - ותכף אמר למשרת: - רץ מהר בצווחה גדולה שיפנו מן העיר, כי הרגזתי אותו, שמא יזיק לאיזה אדם. -

וכך הווה, שהזיק בתולה אחת, בתו של השמש. חזר המשרת ושמע שהבעש"ט אומר: "אני מוחל לך אותן שתי שעות, ולא תענה אותי."

אמר לו המשרת: "עם מי רום מעלתו מדבר?" אמר: "אין אתה רואה את מלאך המוות, שהיה תמיד בורח ממני, כמו שאומרים הבריות: מגרשו למקום שגדלין פלפלין שחורים, ועכשיו כיון שנתנו לו רשות עלי נתרחבו כתפיו ושמחה גדולה עליו."

אחר כך באו כל אנשי העיר לקבל פניו ביום טוב, ואמר לפניו דברי תורה. אחר זה, בעת הסעודה, צווה למשרת שיתן דבש בצלוחית גדולה, ונתן בקטנה. אמר: "אין שלטון ביום המוות! אפילו הגבאי אינו ציית לי."

אחר כך אמר: "עד כאן גמלתי עמכם חסד, עכשיו תגמלו עמי חסד."

אחר כך הלך לבית הכבוד, ורצה המשרת לילך אחריו. שאל אותו: "מה יום מיומנים, שאתה רוצה לילך אחרי? מה ראית בי?" ולא הלך אחריו.

גם אמר להם הסימן, שכאשר יפטר מן העולם יעמדו שני מורי השעות. בבואו רחץ ידיו, ומורה השעות הגדול עמד בהליכתו. סבבו אנשיו עליו, שלא יראה עמידת מורה השעות. אמר להם: - ידעתי שעמד מורה השעות. אין אני דואג על עצמי, כי יודע אני בבירור שאצא מפתח זה ותכף אכנס בפתח אחר. - ישב על מיטתו, וצווה שיעמדו סביב מיטתו. אמר להם דברי תורה על עמוד מעלין מגן עדן תחתון לגן עדן עליון, וכן בכל עולם ועולם האידך הוא בעש"ן עולם, שנה, נפש בביאור על סדר עבודה. וצווה להם לאמר "ויהי נועם". שכב וישב כמה פעמים. כוון בכוונות, עד שלא שמעו חיתוך אותיות. צווה לכסות אותו בסדין. התחיל להזדעזע ולחרוד כמו בשמונה עשרה. אחר כך נח מעט. ראו שעמד מורה השעות הקטן. המתינו עד בוש, והניחו נוצה על חוטמו. ראו שנפטר.

וכל זה שמעתי מר' יעקב מק"ק מזיבז, שנפטר בארץ הקדושה. והרב אמר שר' ליב קיסלר ראה יציאת נשמתו כמו שלהבת מראה תכלת.

שמעתי, שאמר הבעש"ט באיזה יום יפטר לעולמו. ואותו היום היה בנו ר' צבי ישן. אמרו לבעש"ט, למה אינו מצווה לבנו. אמר: "מה אעשה, שהוא ישן." וזה שישן היה מפני שלא האמין שימות אביו.

עוררו אותו ואמרו לו: "אביך אמר שבוודאי ימות היום." בא אל אביו והתחיל לבכות. אמר לו אביו: "ידעתי שנתתי לך נשמה קדושה. וכשהייתי רוצה היה בכוחי להביא נשמת אדם הראשון בסוד העיבור, והיית יודע כל מה שצריך לידע. אבל יש לך נשמה קדושה ואינך צריך לכל זה."

ביקש ר' צבי ממנו: "אף על פי כן אמור לי איזה דבר." התחיל לומר לו. אמר: "איני מבין מה שאתה אומר." אמר: "תקיף לי עלמא ואיני יכול לדבר עמך." למד עמו שם אחד, ואמר: "תכוון שם זה ותראה אותי ואלמוד עמך." אמר לו: "שמא אשכח את השם הנזכר?" אמר לו סגולה שיזכור.

(שבחי הבעש"ט)

העיקר להיות נעור

אמר רבינו: בשבועות עיקר העבודה הוא להיות נעור, ובהושענא רבה העיקר הוא האמירה. "בשבועות איז דער עיקר דאס אויף זיין, און הושענא רבה דאר עיקר דאס זאגן."

(אבני"ה ברזל)

טבילת המקוה של שבועות

טבילת המקוה בשבועות הוא חסד עליון ורחמים גדולים ודעת נפלא מאד. כי שבועות הוא שכל דק ועליון וגבוה מאד שהוא חסדים ורחמים גדולים מאד, כי הרחמים הם כפי הדעת, כמו שנתבאר במקום אחר. אשרי הזוכה לקבל קדושת שבועות בפרט המקוה של שבועות שהיא מקוה של שער החמשים שמשם נמשך הקדושה והטהרה על ישראל אז.

(לקוטי עצות - מועדי ה' - ספירה ושבועות)

לקוטי מוהר"ן

תורה רכ"ח

בְּשֵׁהקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא מְסַתְפֵּל
בְּנִשְׁמָה שְׂתוּכַל לְהַחְזִיר בְּנֵי אָדָם
בְּתִשׁוּבָה וְלַעֲשׂוֹת גְּרִים
אִז הוּא יִתְבַרֵךְ בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל מִבְּקֶשׁ
וְרוּאָה שְׂיִהְיֶה מַחְלֶקֶת עֲלֶיהָ.

הספר הנדיר "יחוס הגדולים"

מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל
057-3155-466